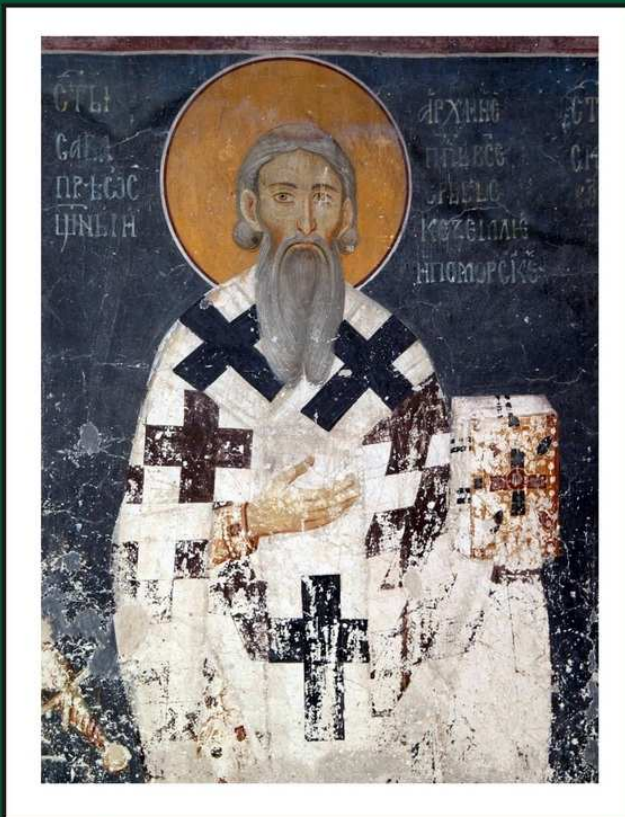

РАСТКО

ИЗДАЈЕ ОСНОВНА ШКОЛА "17.ОКТОБАР"-ЈАГОДИНА

СРЕЋНА СЛАВА ШКОЛАРЦИ!!!

Број 6
Јануар 2010.

ОДОБРЕЊЕМ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ
БИЉАНЕ МИЛАНОВИЋ
ЧАСОПИС ИЗДАЈЕ
ОСНОВНА ШКОЛА "17. ОКТОБАР"

УЗ САГЛАСНОСТ КООРДИНАТОРА ЗА ВЕРОНАУКУ
НАМЕСНИШТВА БЕЛИЧКОГ ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ
ЈЕРЕЈА ЈОВИЦЕ ЈОВАНОВИЋА
ЧАСОПИС УРЕЂУЈЕ
ВЕРОУЧИТЕЉ **БОРИС МИЛОСАВЉЕВИЋ**

СТРУЧНИ КОНСУЛТАНТИ:
ПЕДАГОГ **МАРИНА АНТОНИЈЕВИЋ**
ЂАКОН **НИНОСЛАВ ДИРАК**

ЛЕКТУРА ТЕКСТА
НАСТАВНИК СРПСКОГ ЈЕЗИКА
МАЈА АЛЕКСИЋ

АУТОРИ ТЕКСТОВА
УЧЕНИЦИ НОВИНАРСКЕ СЕКЦИЈЕ

ШТАМПА
ПАПТИР КОМЕРЦ - ЈАГОДИНА

ДАРОДАВАЦ ЧАСОПИСА

СКУПШТИНА ОПШТИНЕ
ЈАГОДИНА

УМЕСТО УВОДНЕ РЕЧИ

СВЕ ЋЕ ДОБРО БИТИ

Бог отаца наших Бог је и синова,
Чувар земље наше и наших домова.
Кроз чудеса страшна, кроз паклене страве,
Он је оце наше довео до славе.
Стопу све по стопу, кроз огањ и воду,
Дариво им милост, снагу и слободу.
Зато нико од њих не хте веру крити:
"Наш је Творац с нама - све ће добро бити!"

Бог ђедова наших Бог је и унука:
Исцелитељ рана, Победитељ мука.
Увек исти Господ, Господ над војскама;
Ка'но ђедовима - помаже и нама.
Ка'но светом Сави тако и Душану,
Ка'но Милутину тако Страхинь бану.
Претци и потомци, и гладни и сити,
Један језик знаше: "Све ће добро бити!"

Ускликнимо и ми: Све ће добро бити!
Та навек ће зора поноћ наследити.
Све ће добро бити! нека младић рекне,
Све ће добро бити! нека старац јекне,
Све ће добро бити! певали су свеци,
Све ће добро бити! певај, мајко, деци.
Све ће добро бити! свештеници, појте.
Све ће добро бити! народи, утројте.
Шта је језик српски? Шта српски зборити?
То су чет'ри речи: **Све ће добро бити.**

*Епископ НИКОЛАЈ
(СВЕТИ НИКОЛАЈ ЖИЧКИ)*

СЛОВО ОСМАЦИМА ...

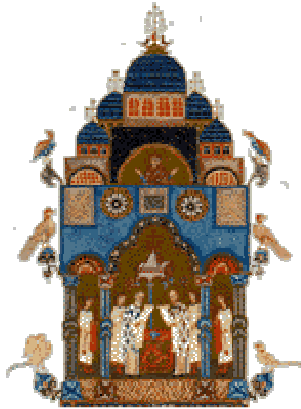
Осми смо разред. На корак, да постанемо одрасли људи. Доста тога смо прошли, али још много тога треба да доживимо. Сада знамо шта нас све окружује, од чега је шта направљено, као и шта се некад дешавало. Једном речју, савладали смо оне основне ствари и научили оно најбитније што нам треба у животу. Тек сад можемо да кажемо да донекле познајемо овај чудан и помало збуњујућ свет. Поред знања, стекли смо и једну од најважнијих ствари у животу - пријатеље. Нека пријатељства остаће нам за цео живот, а друга у лепим сећањима. Присуствовали смо многим занимљивим и смешним ситуацијама које ћемо препричавати читавог живота. На путу ка одрастању чека нас још пуно знања, али и искушења. Наравно, најбитније од свега је борити се за оно што желиш да постанеш у животу. Да би се то постигло потребно је много труда и напора, али све то вреди кад се постигне одређени циљ. Није лако бити у свету одраслих где се мораш суочити са многим обавезама, али ако на крају свега постанеш добар човек, знаш да је сав труд вредео. Сваки човек сам гради свој живот. Врло је важно и одабрати прави пут којим ћеш кренути. Ја мислим да је то пут поштења, вере и наде и нико не може погрешити ако њиме крене.

Најлепши дани живота проводе се у школи. Управо због тога мислим да не треба журити са одрастањем, већ уживати у сваком тренутку живота, јер је сваки јединствен. И никада не треба одустајати, већ се свим снагама борити за оно што желиш.

Кристина Пешић 8-3

„Сви су извори моји у Теби...” - Ивана Павловић 7-2

ПОЈМОВНИК

ИКОНА

Икона је слика на дрвету, платну или камену са ликом Господа Исуса Христа, Богородице, других светитеља, анђела или других догађаја везаних за историју цркве и Свето писмо. Присутне су у свим православним храмовима, где се постављају на иконостасе и зидове. Иконе се уграђују у развијени иконостас по одређеним црквеним канонима.

Историја и карактеристике

Најстарије појаве хришћанства нису пратиле ликовне представе и тако су слике светитеља очуване тек од 3. века али су изазвале велике расправе у црквеним круговима. Појавио се страх да се представљање бога и светитеља не поистовети са паганским идолима. Ово је подстакло многе црквене поглаваре да се супротставе сваком приказивању хришћанске историје у свим

облицима уметности. У 8. веку водила се велика расправа око тога да ли иконе треба поштовати или не. Ова борба у историји цркве позната као иконоборство, завршила се закључком и наредбом Седмог васељенског сабора да се иконе морају поштовати. Томе је допринела жива античка традиција и антропоморфизам, што је довело до превођења хришћанске догме на језик разумљивих фигуралних облика. Прошли су векови док у Цркви није нађено објашњење за поштовање икона.

Уметност сликања икона је одржавана и много после пропасти Византијског царства. Иконе су се носиле на ратиштима када се одлазило у ратне походе, уносиле су се у дворове али и у домове и манастирске келије, цркве и катедрале. Икона није украс него визуелно саопштавање невидљиве божанске стварности, која се манифестује у времену и простору. Иконе се не поштују на материјалној основи. Поштовање се указује насликаној личности, а не материји од које је направљена икона. Оне су израђиване од разних материјала, слонове кости, емајла, мозаика, мермера, сребра и злата, а често су сликани бојама на дрвеној подлози. Ипак све сачуване иконе нису и уметничка дела. Језик којим су сликане византијске иконе све до 17. века па чак и до почетка 18. века губи се после тога времена.

Византијске иконе

У току борби против икона, млетачким пљачкама у 12. веку и турским пустошењима у 15. веку страдале су цариградске иконе и мало се њих очувало до данашњих дана. Треба одмах да буде јасно да иконе нису само слике на дрвеној подлози већ су то и фреске, мозаици и иконе у другим техникама. Тако су се испод кречног малтера

појавиле ове старе иконе и оне представљају највећи домет византијске уметности у Цариграду. Цариградски мајстори су били надарени мајстори који су радили иконе са највећом умешношћу и они су били познати у свету као такви и јако су били цењени и тражени. Цариград је имао монопол за израду мозаика и икона сваке врсте а радили су се и минијатурни мозаици финих творевина и били су велике уметничке вредности.

Коптске иконе

Током историје коптска црква је веома развила коптску уметност иконописања по којој је постала чувена у свету.

Господ Христос и свети Мина, коптска икона из 6. века.

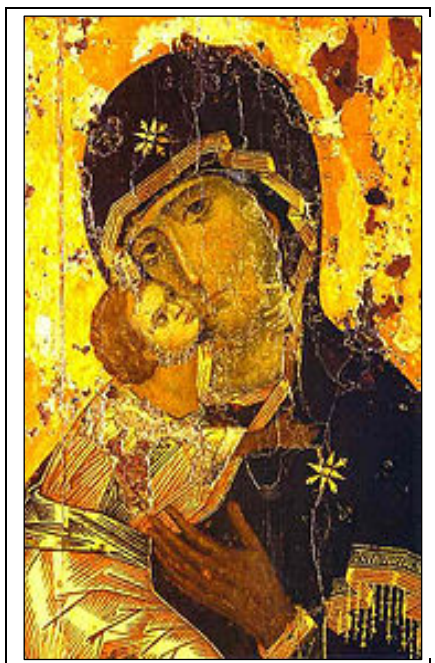
Грузијске иконе

Грузија је примила хришћанство у 4. веку и као многе земље допринела је развоју ове уметности. Ту се сачувало јако много икона од 9. века све до 19. века и оне

приказују светитеље, па се тако јављају композиције заједничке за целу хришћанску уметност. Полазећи од византијских узора, грузијски мајстори мењају иконе и уносе осећајност у слике које су стварали.

Руске иконе

На изложби 1913. године је први пут приказана збирка староруских икона и ово откриће представља признање заборављених остатака руске уметности. Иконе које су рестаурисане и сачуване до данашњих дана сведоче да су њихови ствараоци били умни људи те и ако нису поштовали све црквене норме, били су убеђени у истинитост онога што су на својим иконама представили.

Владимирска Богородица, руска икона (12. век)

Грчке иконе

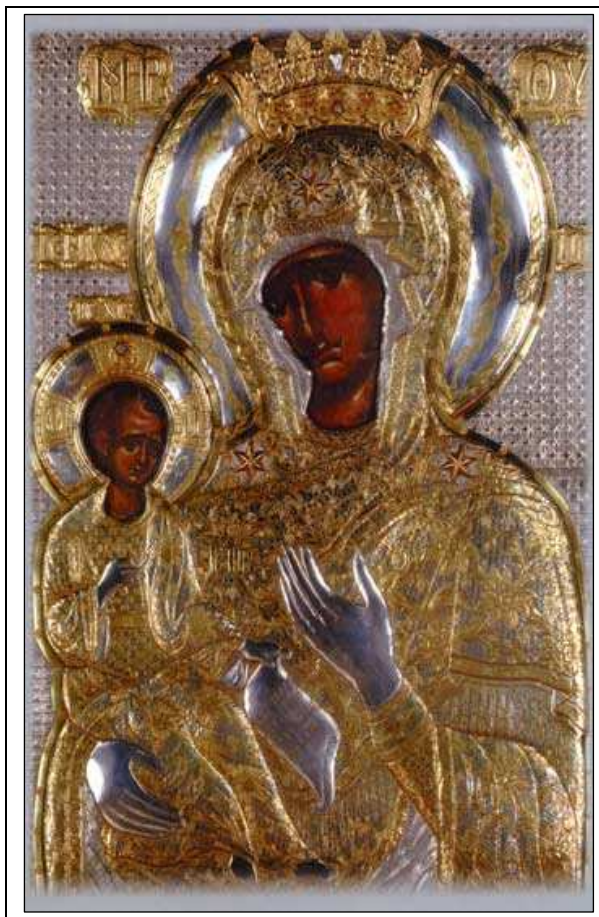
Солун у Грчкој је био велики центар у којем су се градиле многе цркве и манастири али нема много сачуваних икона до данашњег времена. Радионице Солуна су израђивале покретне иконе и зидне слике и у граду и изван њега и оне су израђиване у различитим техникама у металу, платну, мермеру, слоновачи и драгом камењу.

Српске иконе

Најстарије иконе из Рашке су нестале и о њима немамо трагова у писаним изворима. Најстарије очуване иконе су фреске из Студенице (1208 - 1209). Касније се појављују и сликарске радионице 13. века. Сава Немањић је иконе набављао у Солуну. Немањићи су подстицали уметност и били су велики ктитори који су подстакли култ Св. Симеона и Св. Саве. Радећи у Србији или у српском приморју на начин „*pictores greci*“, домаћи мајстори су се прославили као уметници који могу да сликају на грчки начин са текстовима на грчком и примали су разне стилске поуке. Краљ Милутин (1282 - 1321) је био велики поборник културе и уметности и упућивао је молитве Св. Симеону и Св. Сави, а за њега су радили велики и вешти сликари из дворске радионице "Михајло и Евтихије", док су за феудалну властелу тога времена радили мање познати, али исто тако тражени мајстори.

Крајем 14. и 15. века нестале су једна за другом феудалне државе Балкана и дворови феудалаца који су подстицали уметност и културу. У 14. веку Турска је испољила извесну толеранцију према хришћанском свету и у 16. веку је обнову споменика доживела Света гора, а затим и Пећка патријаршија. Највећи сликар после 1557.

године био је пећки сликар Лонгин који се и потписивао на иконама које је радио и на његовим делима су учили други сликари икона. У другој половини 16. века радило је још неколико великих мајстора и међу њима Георгије „крстар“, зограф Георгије Митрофановић, Козма и други.

Српска икона - Пресвета Богородица Чајничка

Соња Димитријевић 8-3

У СВЕТУ ПОСТОЈИ ЈЕДНО ЦАРСТВО ...

СВЕТИ САВА

Свети Сава је од Немањићеве племените лозе био,
многе српске душе је просветио.
За живим Богом Христом је пошао,
све земаљско презрео,
за царском круном није чезнуо.
На Атосу, Светој гори,
свим монасима је на услузи био,
а свеноћним бдењем
наклоност Христа придобио.
Свако дете где год се налазило
химну Светог Саве увек је певало.
Свети Сава је основао прве српске школе,
па у њима деца уче
и петице највише воле.

Марија Недељковић 5-2

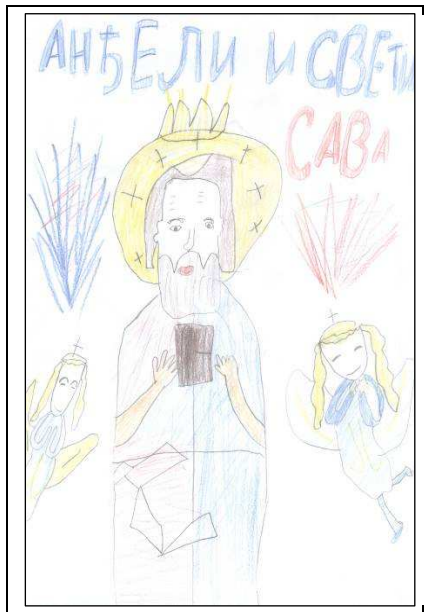
СВЕТИ САВА

Беше мудар човек,
једна мудра глава,
велики наш светитељ Сава.

Волео је људе,
чак и оне што доброту не нуде.
Његово име славимо
и њему се молимо.

Као великог свеца славимо га сви,
а највише га воле ђачићи.

Милица Милићевић 5-2

Софија Стевановић 2-1

ПРАЗНИЦИ

2010. година је дошла
лепша и боља него прошла.
Небо бљешти од ватромета,
то је радост сваког детета.

Нова година се слави широм света,
од Јагодине до Тибета.
За Бадње вече увек се пости,
а тада ми често дођу и гости.

За Божић се прави чесница,
а парици се највише радују дечица.
Кад празници прођу, паметне главице
сваког дана у школи ређају петице.

Андреја Ђорђевић 5-1

ДЕДА И ДЕЦА

Дошла је зима
са доста снега
"Хајде, децо",
зове нас деда.

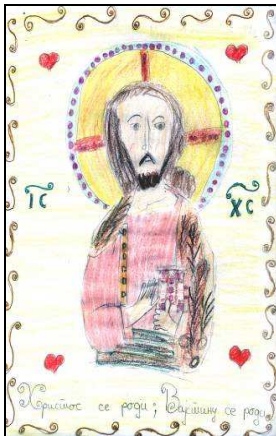
Деда санке вуче,
па мало стане,
па опет вуче,
па почне да јауче.

"Шта је било деда?"
"Старост ме мучи!"
"Па онда, деда, хајдемо кући!"

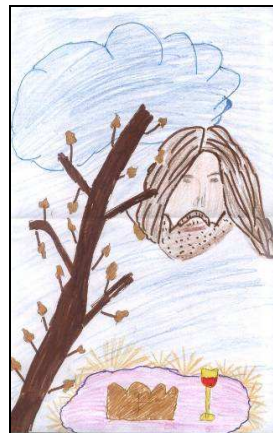
Деда се буни, све у снег гледа,
остао би дуже да нема и леда.

Деда се буни и неће кући.
"Ми ћемо те, деда, на санкама вући!"

Марко Миркаило 5-1

Маша Милосављевић 4-1

Нађа Ђурђевић 4-1

„Најлепше Божићне честитке“

СВЕТА ТАЈНА СВЕШТЕНСТВА

Света тајна свештенства је тајна у којој Дух Свети кроз полагање руку епископа даје благодат и право онеме који се рукополаже за епископа или свештеника да свршава остале свете тајне и да руководи верским животом људи.

У светој тајни свештенства има три степена: епископ, свештеник и ђакон. Сам Господ Христос као први Првосвештеник установио је у Цркви јерархију. Он, као извор сваке власти и права у Његовој Цркви, дао је апостолима власт да уче, исцељују и опраштају грехе. Он је уочи Вазнесења рекао апостолима: "Идите, дакле, и научите све народе крстећи их у име Оца и Сина и Светога Духа, учећи их да све држе што сам вам заповедио".

У Православној Цркви имамо следеће чинове рукоположења: **ђакони**, **свештеници** (презвитери) и епископи (владике). Епископи се бирају искључиво из редова монаха и они имају право да врше све Свете тајне, презвитери све осим Свете тајне свештенства, док ђакони не могу самостално вршити ни једну Свету тајну, већ помажу епископима и свештеницима. Полагање руку у овој светој тајни је неопходно и преноси се на лице које се рукополаже духовна сила (благодат Светог Духа). Тако се постиже законита веза црквене власти и свештенослужења.

Свештеника зовемо "Оцем" зато што смо преко свештеника у светој тајни крштења препорођени у децу божју; преко њих у светој тајни причешћа добијамо небеску храну (Христово тело и крв); у светој тајни покајања преко њих добијамо опроштење својих грехова, а у осталим светим тајнама нарочите дарове Светог Духа. Поред тога, свештеници се за нас непрестано моле, уче нас, саветују, опомињу нас и нама руководе. Према томе, они су заиста наши духовни оци. Свакако они морају бити достојни тог имена и те велике службе. Ко осећа поштовање и побожност пред свештеником, осећа

поштовање и побожност и пред Христом. Ко, пак, одбацује свештеника, одбацује и Христа. Свештенство је велика помоћ за хришћански род, јер када чисти и достојни свештеник Господа Исуса Христа и самог Бога, приклони видљиво и умно тело и душу и кад се моли Творцу и милостивом Христу за Његово изабрано стадо ради којег је и сам Христос на Крсту пролио своју пресвету Крв - тада је немогуће да сам Христос не услиши његову смирену молитву коју он узноси за то стадо Христово. И зато, када нашег Господа Исуса Христа најтоплије моли Његов чисти и достојни служитељ који пред светим престолом пролива своје сузе као најчистије уље, није могуће да га Он не услиши и да не испуни његову душекорисну и спасоносну прозбу. „Вољу оних који Га се боје испуниће“, каже Писмо, „и молбу њихову услишиће Господ“.

Епископ Јован са својим свештенством и народом

Света тајна свештенства врши се по неписаном правилу у Саборном храму. У храму се поставља сто на коме се налази Часни крст са освећеном водом и онолико просфора и чаша вина колико Епископа има за трпезом љубави. У почетку,

најстарији Ћакон саопштава изабраном кандидату избор за Епископа и после његове изјаве да се прима избора, одводи га поглавару Цркве, који га кропи освећеном водом, а потом као најмлађи заузима место за столом. Чин наречења отпочиње поглавар Цркве и после отпеваног тропара и кондака поглавар изговара кратку јектенију у којој помиње и новонареченог Епископа. На крају, Патријарх благосиља место нареченог Епископа који за то време стоји. Одмах затим наставља се бденије. Сва служба је духовска - Недеља Свете Педесетнице. После трисвете песме, најстарији презвитер и Ћакон приводе нареченог Епископа царским дверима где га прихватају два архијереја.

Заклетва Епископа

"Обећавам, да ћу чувати, и чврсто одржавати црквени мир, да ћу усрдно поучавати у Јеванђељу поверени ми народ и колико год моћи имам, право управљати Речју Истине и да ни једним обичајем, у било чему, нећу умовати, ни чинити супротно Православној источној хришћанској вери, до краја мога живота, као да ћу у свему Црквеном следити и свагда се повињавати светом Сабору Архијерејском, који се, као и у древна апостолска времена, сваке године састаје."

Света тајна свештенства

*Свети Дух покреће васељену целу,
У целости њеној и у сваком делу;
У звездама сјајним и у земном праху,
Кад се не противи Његовоме даху.
Каналима слабим света телеснога
Дух се моћни креће ради дејства Свога.
У тајни свештенства рукама се служи,
Рукама једнога - да дар другом пружи,
Да тим засведочи братство верних људи,*

Да послушност братску и верност пробуди.
Он је скривен тајник, Он тајна једина,
И у тајни овој ка' у другим свима.
Благодаћу Својом ствара Божјег слугу,
Уздиге човека ангелскоме кругу,
За олтар га Божји веже и венчава
И верноме слузи венац обећава,
Чистотом га крепи, снагом га облачи
Да од других људи духом буде јачи,
Да милошћу зрачи, да радошћу блиста,
Да је увек готов умрети за Христа,
Да без страха ходи и да Бога носи,
Да се својом службом - не собом - поноси,
И да моћан буде на делу и речи -
Јерихонска труба што о небу јечи.
За то, Царе Душе, слава Ти и хвала
Што таквим чиниш Ти човека мала,
И што вољно сходиш у нашу низину -
Слава Теби Духу, и Оцу и Сину! Амин.

Катарина Милосављевић 8-4

„Анђели Божији“ - Катарина Живковић 2-1

СТЕФАН УРОШ НЕЈАКИ

Стефан Урош Нејаки је син и наследник цара Душана. Владао је од 1355. до 1371. а задужбина му је Манастир Матејча. Он је последњи владар лозе Немањића. У његово време слаби централна власт и обласни господари се осамостаљују. После смрти цара Уроша српска држава престаје да постоји.

Стефан Урош Нејаки

Владавина Уроша, сина цара Душана, била је готово у сваком погледу супротна владавини његовог родитеља. И како је већ било правило у средњем веку и Урош је морао да води битку за своја наследна права. Најозбиљнији противник му је био Симеон Немањић. Најозбиљнији противник му је био Симеон Немањић, Душанов полубрат. У већем делу који је

обухватао све старе српске земље владао је Урош. Претпоставља се да је умро 2. или 4. децембра 1371. године, вероватно после Маричке битке, као последњи српски цар. За време његове владавине, 1365. године, за савладара је крунисан краљ Вукашин Мрњавчевић са очекивањем да ће његови потомци наследити царски престо јер Урош није имао потомака. После великих Душанових освајања, цар Урош постаје жртва бахатости властеле која се нагло обогатила у претходним ратовима и пљачкама.

Лазар Хребељановић је рођен 1329. године у Прилепцу код Новог Брда. Тај град је добио његов отац, Прибац Хребељановић од краља Душана Немањића као награду за службу на његовом двору. Историја за сада не зна како се звала мајка Лазара Хребељановића. Не зна се такође ни колико је тачно браће и сестара имао. Победом на Марици Турцима је био отворен пут за даља поробљавања српских покрајина. Мањи одреди турске војске сејали су пустош по селима и трговима. „Страх... невоља и несрећа љуто су обили све градове и западне пределе...” Лазар се почиње у свим интитулацијама називати „Господин све Србљем”, „Кнез Србљем”, што у ствари значи „Кнез или владар српских земаља”. Поред тога, Лазар употребљава и краљевско владарско име Стефан Лазар. Чак се на аверсу очуваног печата на „Лазаревој даровној повељи” Хиландару из 1379. налази лик Стефана Првомученика, заштитника лозе Немањића. У повељама се потписује црвеним мастилом. Од битног значаја, у складу са средњовековном државноправном теоријом је то што је Лазар поседовао црквени легитимитет. Веран традицији владара на српском престолу, кнез Лазар је прегао да подигне ауторитет цркве и учини је моћном потпором у борби за учвршћење своје власти и одбрану од Турака. У том циљу сматрао је неопходним да измири Пећку и Цариградску патријаршију, које су биле у непријатељству од доба проглашења Пећке патријаршије 1346. године када се краљ Душан крунисао за цара. После дугих преговора у којима се истакао монах Исаија, до измирења је дошло 1375. године. Привредни и културни напредак државе кнеза Лазара ометан је сталним покушајима Турака да је потчине. Зато је кнез био

принуђен да усредсреди своју пажњу на војне припреме. На територији своје државе први пут се сукобио са јачим одредом турске војске 1380/1381. године када су његове војсковође Цреп и Витомир победили Турке на Дубравици код Параћина. Мада поражени у Босни код Билеће 1388. године, Турци су одлучили да и по трећи пут нападну кнеза Лазара. Обавештен да ће Турци покушати продор преко Косова, кнез Лазар је на челу своје војске средином јуна дошао на Косово. Што се тиче сукоба са Османлијама, летописи говоре да је Лазар имао успеха у борбама с њима. Године 1386. Орханов син, Мурат I је предводио војску на Србију. Српска војска, с кнезом Лазаром на челу, налазила се на Топлици (на Плочнику) и тада је спречен дубљи продор непријатеља у унутрашњост земље. После смрти Угарског краља Лудовика I (1382), кнез Лазар је одбио положај турског вазала и заједно са краљем Твртком умешао се у династичке сукобе у Угарској. Међутим, српска држава није морала да брани само северну границу већ и јужну - на Косову. Турска хорда је прешла преко земаља браће Драгаш и на помолу је висио неизбежан сукоб са Србијом. Битка се одиграла на Видовдан 28. јуна 1389. године на пољу Косову.

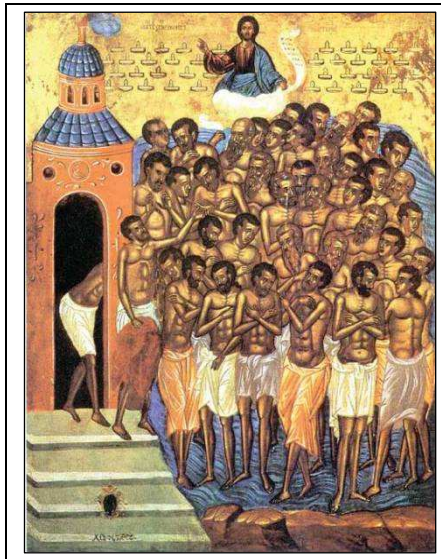
Александар Милојевић 8/4

СВЕТИХ 40 МУЧЕНИКА У СЕВАСТИЈИ - МЛАДЕНЦИ

(9/22.март)

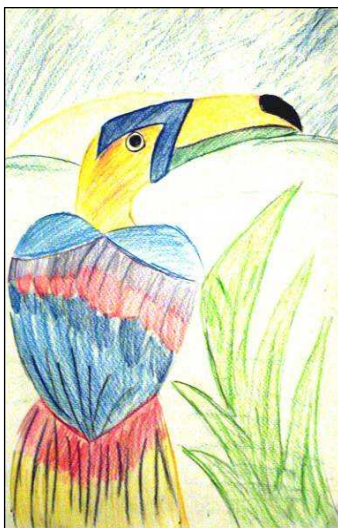
Сви ови беху војници у римској војсци но вероваху тврдо у Господа Исуса. Када наста гоњење у време Ликинија, они бише изведени на суд пред војводу, и овај им запрети одузети част војничку, на што одговори један од њих, свети Кандид: "Не само част војничку, но и тела наша узми од нас; ништа нам није драже и чесније од Христа Бога нашега". После тога нареди војвода слугама да камењем бију свете мученике. Но када слуге бацаху камење на хришћане, камење се враћаше и падаше на њих саме, те љуто их изудара. Један камен паде војводи на лице и скрши му зубе. Мучитељи, љути као зверови, везаше свете мученике и бацише их у језеро и поставише стражу унаоколо, да ни један не изађе.

Икона 40 Младенаца

Беше страشان мраз и језеро се леђаше околу тела мученичких. Да би муке биле јаче, мучитељи загрејаше и осветлише купатило украј језера, на доглед замрзнутим страдалцима, не би ли како прелестили кога од њих да се

одрекне Христа и призна идоле римске. Заиста, један се прелести, изађе из воде и уђе у купатило. Но гле, ноћу паде необична светлост с неба, која разгреја воду у језеру и тела мученика, а с том светлошћу спустише се с неба тридесетдевет венаца на главе њихове. То виде један стражар с обале, па се свуче, исповеди име Господа Исуса, и уђе у језеро, да би се он удостојио оног четрдесетого венца место издајника. И заиста, на њега сиђе тај последњи венац. Сутрадан изненади се цео град кад виде мученике живе. Тада зле судије наредише те им пребише голени и бацише тела њихова у воду, да их хришћани не узму. Трећег дана јавише се мученици месном епископу Петру и позваше га да сабере по води и извади мошти њихове. Изађе епископ по тамној ноћи са клиром својим и видеше на води где се светле мошти мученичке. И свака кост која беше одвојена од тела њихових, исплива на површину и светљаше се као свећа. Покупише их и чесно сахранише. А душе ових мученика одоше Господу Исусу, намученом за све нас и васкрсом са славом. Чесно пострадаше и непролазном славом се увенчаше 320. године.

„Погледај мало у себе” - Невена Тркуља 3-3

ДИОБА ЈАКШИЋА

Мјесец кара звијезду даницу:
 "Ђе си била, звијездо данице?
 "Ђе си била, ђе си дангубила?
 "Дангубила три бијела дана?"
 Даница се њему одговара:
 "Ја сам била, ја сам дангубила
 "Више б'јела града Бијограда,
 "Гледајући чуда великога,
 "Ђе дијеле браћа очевину,
 "Јакшић Дмитар и Јакшић Богдане.
 "Лијепо се браћа погодише,
 "Очевину своју под'јелише:
 "Дмитар узе земљу Каравлашку,
 "Каравлашку и Карабогданску,
 "И сав Банат до воде Дунава;
 "Богдан узе Сријем земљу равну,
 "Сријем земљу и равно Тосавље,
 "И Србију до Ужица града;
 "Дмитар узе доњи крај од града
 "И Небојшу на Дунаву кулу;
 "Богдан узе горњи крај од града
 "И Ружицу цркву на сред града.
 "О мало се браћа завадише,
 "Да око шта, веће ни око шта:
 "Око врана коња и сокола:
 "Дмитар иште коња старјешинство,
 "Врана коња и сива сокола,
 "Богдан њему не да ни једнога.

Песма "Диоба Јакшића" припада покосовском циклусу. Главни ликови су браћа Дмитар и Богдан и Дмитрова жена Анђелија.

Ова песма говори о свађи између браће. Браћа су се завадила око коња и сокола. Дмитар, као старији, је мислио да му следују коњ и соко. Међутим, Богдан се није сложио са тим. Дан након тога Дмитар узима коња и сокола и одлази у лов. Пре него што је отишао, рекао је својој жени:

"Анђелија, моја вјерна љубо!

Отруј мени мог брата Богдана,

Ако ли га отровати нећеш,

Не чекај ме у бијелу двору!"

Ипак, Анђелији племенитост није дозволила да то уради. Зато она узима молитвену чашу и одлази свом деверу и обраћа му се речима:

"На част теби, мој мили ђевере!

На част теби и чаша и вино,

Поклони ми коња и сокола!"

Девер се на ове речи смиловао. У даљем делу песме видимо шта се дешава старијем брату за време лова. Када соко остаје без једног крила и када му на питање како му је без једног крила соко одговара да му је без једног крила као брату без брата, Дмитар схвата шта је урадио. Зато креће назад ка двору у нади да ће исправити то што је урадио. После разних препрека он стиже у двор и затиче Анђелију и брата.

Анђелија је у овој песми показала највећу храброст, али пре свега племенитост и љубав. Такође је показала обојици браће лепоту несебичности и поштовања.

Песма указује на странпутице на које човек може наићи руковођен гневом, али и на духовне висине до којих га могу узвисити племенитост и љубав.

Милица Миливојевић 8/4

ЖИВИМО ЗАЈЕДНО КАО ЉУДИ

Свакодневни живот је пун препрека и тешкоћа јер људи непрестано теже нечему што превазилази њихове снаге, а охоло избегавају да затраже помоћ Божју. Како су људске снаге мале и не могу да омогуће остварење жеља земаљских, човеку је најлакше да оптужи другог човека за своју немоћ. Због страха да неће успети да дође до остварења сопствених жеља, човек, неразумно, почиње да мрзи другог човека или припаднике других група - оне који се разликују од њега или оне за које само мисли да се разликују. Од страха до мржње пут је кратак, а растојање се прелази брзо. Довољна је рђава помисао да поремети склад душе и однос са другима. Једна рђава мисао изазива другу и несмотрени човек се часком нађе усред опасне буре, не знајући када ће бура да престане и како да се из ње избави.

Прави одговори су увек једноставни и јасни, али је проблем у томе како доћи до смирења и чути избављујуће речи. Човек који је одабрао мржњу не чује, не види и не осећа божанску љубав и не може да смогне снаге да пронађе љубав у себи. А љубав свему превасходи и само она омогућује доброту да покаже своју моћ. Њих две, заједно, гласно казују људима да можемо живети заједно, као људи, ако поштујемо следеће заповести: (1) Не чини другима оно што не желиш да други чине теби. (2) Чини другима оно што желиш да други чине теби.

Живот у школи је живот у заједници, коју чине различити појединци, а њихов основни циљ је да остваре сопствене интересе: добре оцене, добар школски успех, првенство у групи вршњака. Свако настоји да брзо оствари своје мале и велике циљеве, да себе истакне, да буде први међу другима, да буде „главни“, „кул“, макар то првенство значило и омаловажавање, исмевање, чак и повређивање других, било речима, било поступком. Заборављајући, при томе, да задобијање успеха не може да надомести лепоту душе испуњене љубављу.

Димитрије Стојановић 8-4

„Једно лепо Дружење“ - Милица Трaшчевић 4-4

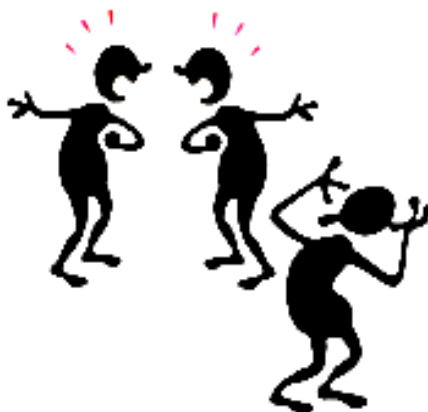
НЕСПОРАЗУМИ

Често долазимо у сукобе и неприлике изазване честим неспоразумима.

Свет је пун незрелих и неразумних особа који желе све да реше вербалним, а све чешће и чешће физичким насиљем. Такве особе треба избегавати због нас самих. Сваки сукоб једино нама може да штети и зато их се треба клонити. До неспоразума долази веома често, да ли је то због лоше комуникације, неистина или нечег сличног, не знам. Али ипак треба се трудити да их што пре разјаснимо. Ипак не смемо ићи предалеко. Са неразумним особама које виде само себе на овом свету и којима је само до њих самих стало не треба уопште улазити у расправу и спуштати се на њихов ниво. Ако дођемо у ситуацију да нас нека таква особа нападне можемо једноставно окренути главу и отићи на другу страну. Тако ћемо избећи инцидент, а можда и насиље. На улици су све чешћа физичка насиља и зато никога не треба изазивати. Ту су органи реда који воде рачуна о томе, али ипак ни они не могу стићи на све стране, тако да једино ми можемо допринети да до таквог нечег не дође.

Нешто је другачије ако се сукоб деси међу пријатељима. Онда треба да будете упорни и да настојите да изгладите све неспоразуме, јер је можда у питању само нека ситница и била би права штета да због тога пропадне пријатељство. Ако је прави пријатељ и он сам ће покушати да све разјасни, покушаће да вас разуме али и да вам објасни зашто је тако поступио.

У оваквом свету треба избегавати све неприлике изазване од стране непознатих људи, а са пријатељима увек наћи начина да се неспоразуми и свађе реше мирним путем.

Бојана Ликушић 8-4

ВОЛИТЕ ЖИВОТ И ОНЕ СА КОЈИМА ЖИВИТЕ

Помаже Бог , драги читаоци !

Ево нас са вама у новом броју часописа „Растко“. Као и у сваком броју и сада смо вам спремили веома интересантан и занимљив интервју.

1. Да ли можете на почетку да нам се представите?

- Моје име је Биљана Илић и професор сам математике у Основној школи „17. октобар“. Имам 37 година и живим са породицом у Јагодини.

Биљана Илић – професор математике

2. Колико дуго радите у нашој школи?

- У нашој школи радим од септембра 2001. године и то ми је прво стално запослење.

3. Зашто сте баш одлучили да будете професор математике, а не неког другог предмета?

- Моја љубав према математици јавила се још у нижим разредима основне школе, а у вишим разредима је само јачала. Врло велики утицај на мене остварио је мој наставник математике Драгиша Радивојевић (који је до прошле године радио и у нашој школи), чијом сам личношћу и свестраношћу била фасцинирана. Наравно, одлучи да одаберем баш ову науку коју ћу изучавати допринела је и моја склоност према природним наукама. Да будем потпуно искрена, ја сам математику, у односу на друге предмете, најмање учила, али најбоље разумела и знала, па је и то био један од разлога оваквог мог опредељења.

4. Колико је математика у животу важна?

- То је често питање које ученици постављају својим наставницима математике, а још је чешћа констатација - „Ма, мени математика у животу није потребна“. Мој одговор или коментар обично буде: можда се нећете бавити у животу математиком или неком науком за коју ће вам она бити неопходна, али ће те кроз математику развијати логику и учити се решавању проблема. Управо је то главни разлог због кога је математика нашла место међу основним предметима.

5. Какав сте ученик били у школи и какву сте оцену имали из математике?

- Била сам одличан ђак и, као што вероватно претпостављате, увек имала петицу из математике.

6. Да ли имате неки хоби? Ако имате, који је то?

- Тренутно имам мало времена за било какве активности поред обавеза на послу и код куће. Међутим, раније сам редовно трчала, често одлазила у природу (рекреативно планинарила) и много више читала. Иначе, обожавам да гледам телевизију, али и за то имам све мање времена и разлога.

7. Шта мислите о увођењу веронауке у школе?

- Као верујућа особа у потпуности подржавам увођење веронауке. Међутим, мислим да тиме није решено питање духовне и моралне обнове нашег народа, већ учињен важан, почетни корак иза кога тек долазе прави проблеми са којима се морамо суочити. Како приближити веру детету и заиста му открити просторе слободе и љубави које она нуди, показује се као много тежи задатак него што је некада изгледало када смо само сањали о томе да би веронаука могла постати школски предмет.

8. Какав је Ваш став према вери?

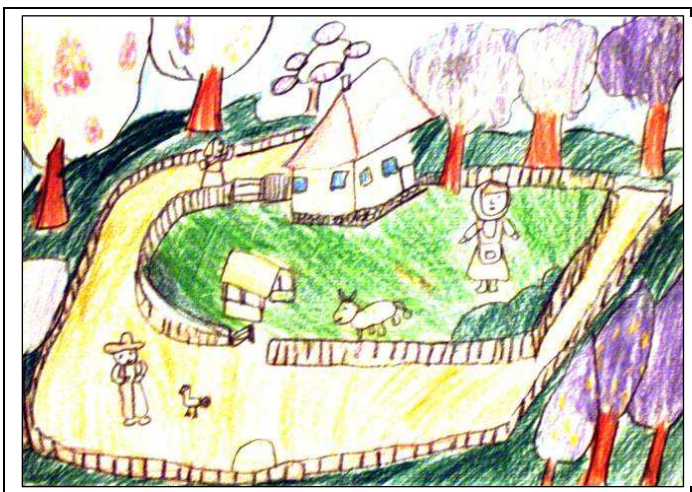
- Вера се налази у самом средишту живота сваког човека. И то је нешто што, мање или више успешно, скривамо и откривамо читавог живота. И то и јесте наш живот.

9. И на крају, шта бисте поручили нашим читаоцима?

- Трудите се да развијате сопствене врлине и таленте, волите живот и оне са којима живите... и редовно вежбајте математику.

Хвала Вам на издвојеном времену , желимо Вам пуно успеха у даљем раду .

Јована Стевановић 8-3

„Топлина Љубави“ - Јован Михајловић - 3-1

ВУК

Вук је највећи представник породице паса. Живи у дивљини. Распрострањен је у тајгама и у планинским шумовитим и отвореним подручјима . Вук углавном живи у чопорима, а ретко сам или у пару. Приликом лова у чопору вук може да улови плен, који је пуно већи од њега. Оштрим слухом и њухом препознаје плен а храни се и лешинама. Вукови су углавном активни ноћу а могу дуго да трче и тако прелазе велике удаљености. У чопору се увек пари доминантни пар (алфа мужјак и алфа женка) који се обично спарује доживотно. Вукови су такође познати по завијању, које може да се чује на удаљености од 10 км и тако означавају територију. Некад је вук био најраспрострањенија звер на Земљи, али му се распрострањеност знатно смањила због губитка станишта и лова.

Величина и маса вукова варирају, услед велике површине ареала и насељавања различитих станишта.

Највећи вукови (живе у шумским подручјима Летоније, Белорусије, Аљаске и Канаде) досежу дужину тела (од врха њушке до почетка репа) до 160 см, а реп је дугачак још 52 см. У раменима је висок око 80 см а може достићи тежину до 80 кг.

Најмањи вукови живе на Блиском истоку и на Арабијском полуострву. Дужина тела им је око 80 см, тежина 20 kg а реп је дуг око 29 см.

Женке су око 2 до 12% мање од мужјака и 20 до 25% лакше од њих. Но да би се боље упознали, додуше не сувише присно посетите наш зоолошки врт.

Лука Милошевић 7-3

БЕЗ РЕЧИ...

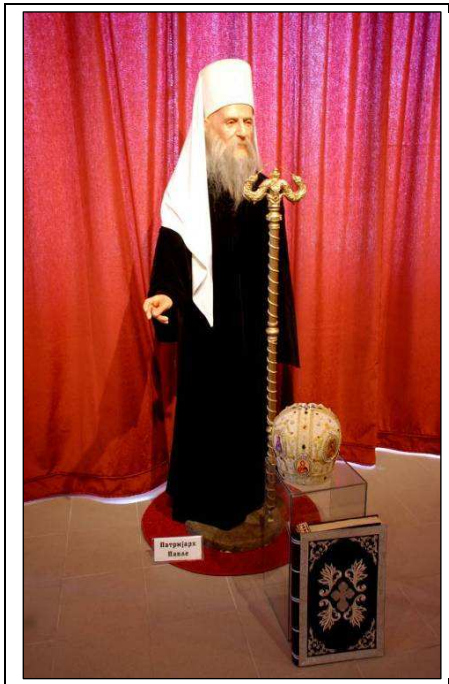
ПАЗИТЕ , НИСМО САМИ !!!

ЊЕГОВА СВЕТОСТ БЛАЖЕНОПОЧИВШИ ПАТРИЈАРХ СРТСКИ Г. ПАВЛЕ

У нашем малом граду као што већ сви нашироко знају постоји Аква парк, зоолошки врт „Тигар“ и наравно, једини на балкану - Музеј воштаних фигура.

Шетња по нашем граду не би достигла врхунац , а да се не посете ове локације. Шетајући, често одлазим до Музеја воштних фигура. Морам да признам да кад год одем да га посетим, некако ми се чини да је историја мог народа испред мене , на дохват руке.

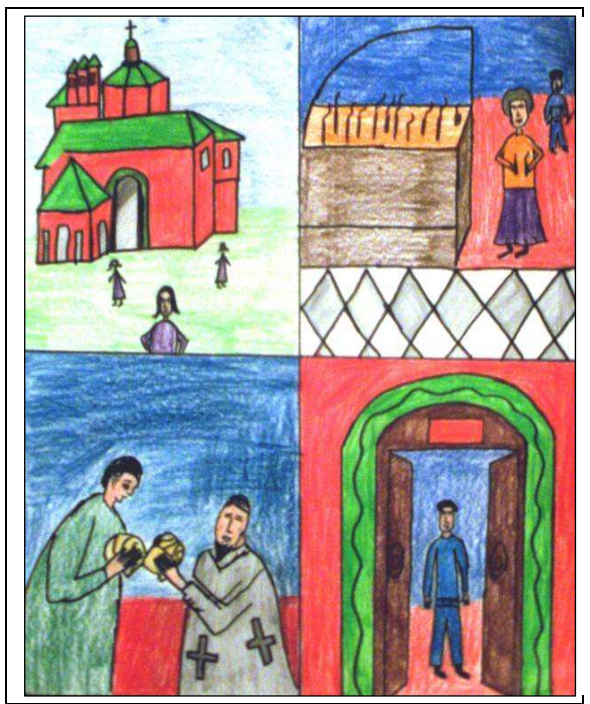
У последњем обиласку највећи утисак на мене је оставила фигура нашег, на жалост или на радост, блаженопочившега Патријаха Павла.

Блаженопочивши Патријарх српски Г.Павле

Гојко Стојчевић , рођен је 11. Септембара 1914. год. Веома млад се замонашио и добио име Павле. Цео свој живот Он је посветио Господу Христу. 1990 . године када је заседао Свети Архијерејски сабор, на место патријрха изабран је дотадашњи епископ рашко - призренски, Павле. За време свог управљања нашом Светом СПЦ , он је, не само нашем народу, него и свим православним народима био пример како треба живети. Пре него што се упокојио, био је најстарији патријарх на свету. Све то што вам написах сазнах од кустоса у музеју, а оно што вам не написах , остало ја да ви видите и чујете лично стојећи пред фигуром патријарха Павла.

Милица Николић 7-3

„Наш Пут у Живот“ – Александра Петковић 7-2

ФУДБАЛСКА РЕПРЕЗЕНТАЦИЈА СРБИЈЕ

Репрезентација Србије се пласирала на светско првенство у Јужној Африци 2010. године и то у великом стилу! "Орлови" су на препуној Маракани савладали Румунију са 5:0 и том победом обезбедили прво место у групи седам. Јунаци најлепше ноћи, у досадашњој историји српског националног тима били су стрелци Никола Жигић, Марко Пантелић, Здравко Кузмановић и Милан Јовановић, који се два пута уписао у стрелце.

"Орлови" су, за разлику од меча са Француском, играли опуштено и течно, везни ред је сјајно функционисао, а продори по боку су правили пуно проблема збуњеним Румунима.

Најбољи је био Милош Красић. Плавокоси везни играч московског ЦСКА био је асистент код прва два поготка, најпре у тридесет и седмом, потом и у педесетом минути. Поред тога, био је убедљиво најпокретљивији играч на терену и сам зачетник још неколико опасних акција, а у два наврата, сам се нашао у прилици да угрози гол противника.

Прву и једину шансу у овом делу меча Румуни су имали у двадесет и четвртој минути, када је Мутуа одлично шутирао из слободног ударца са преко двадесет метара, а лопта је прошла поред стативе.

Офанзивна игра Србије умало се исплатила у тринаестом минути, после центар - шута Ненада Милијаша из слободног ударца, али је Бранислав Ивановић послао лопту главом изнад пречке. Само три минута касније поново је Станковић могао да крунише добру игру поготком, али је голман Коман релативно лако ухватио његов шут.

Још једну добру прилику "Орлови" су имали у деветнаестом минути, када је Красић из добре позиције са осам метара шутирао мало поред стативе. Колико је борба на Маракани била снажна и оштра сведочи чињеница да је Немања Видић средином полувремена на кратко морао да напусти терен

због посекотине на аркади, коју је зарадио у дуелу са Адријаном Мутуом.

Румуне је начео Никола Жигић у тридесет и седмом минуту. Корнер је извео Красић, а Жигић је у паду, главом пребацио лопту у даљи угао Румунског гола.

Најлепши моменат меча, вероватно и најемотивнији, догодио се у педесетом минуту. Красић је одузео лопту на средини терена, повукао је напред, онда маестралним пасом упослио усамљеног Пантелића. Оспоравани нападач нашег тима је направио неколико корака, да би прецизним ударцем коначно постигао свој први гол за Србију у званичним утакмицама.

У седамдесет и осмом минуту на видео биму засијало је 3:0! Пантелић је са гол - аут линије вратио лопту у срце шеснаестерца, коју је тамо спремно дочекао Кузмановић и закуцао је под пречку.

Репрезентација Србије после победе над Румунима.

То је већ био резултат који је мало ко очекивао, а да на нашем највећем стадиону пукне "петарда" побринуо се Милан Јовановић. Лане је са два снажна ударца по земљи са око осамнаест метара, у осамдесет и седмом минуту, па затим и у деведесетом минуту, потпуно потопао Румуне, који су претходно остали без Кристијана Кивуа. Дефанзивац Интера искључен је због прекршаја над Николом Жигићем.

Убрзо је судија одсвирао крај и славље на "Маракани" могло је да почне. Навијачи који су били беспрекорни, без најмањег звиждука румунској химни и без иједне упаљене бакље, наградили су јунаке овацијама.

Српска репрезентација ће у Јужној Африци играти у групи Д заједно са Немачком, Ганом и Аустралијом.

Наш Национални тим ће у Јужној Африци први пут учествовати на светском првенству под обележјима Србије. Такође, први пут од Чилеа 1962. гледаћемо нашу репрезентацију на мундијалу који се одржава ван Европе.

Селектор Србије - Радомир Антић

МОНАСТИР СВЕТОГ ЛУКЕ

Манастир Светог Луке су почели да зидају мештани села Бошњане 1991. године, после чудесног јављања Светог Луке, а по благослову тадашњег Епископа шумадијског Саве. Градња је завршена 1996. године. Овај манастир је сазидан на месту старе светиње коју су Турци у потпуности разорили. О првобитном манастиру нема никаквих записа, нити је од њега остало материјалних трагова, али се по топонимима Грчка коса и Грчки поток претпоставља да су га у 14. веку подигли монаси синаити који су, повлачећи се пред турском најездом, уточиште тражили и налазили у Лазаревој Србији.

Касније су, крајем 18. века, Турци овај манастир потпуно разорили. Сведочанство о томе је сачувано у једној турској породици којој је предак завештао у наслеђе да испричају неком ко буде дошао из Србије, а из села између Крушевца и Варварина, које се зове Бошњане, да је он са војницима срушио манастир поред чудотворног извора, а да је иконе сакрио на одређено место. Два века се у овој породици чувало предање док заиста у њихово место у централној Турској, није дошао један човек из Бошњана коме се у том селу у Анадолији покварио камион. Кад се вратио, донео је чудесну причу, али на жалост, предање донесено из далеке земље, које се у муслиманској породици чувало генерацијама као највећа светиња, заинтересовало је само ловце на благо, који су за њим касније безуспешно трагали.

Манастир Светог Луке

Много је чудесних збивања било на месту старог манастира и излечења на извору, источнику Свете Тетке. Много пута су мештани намеравали да сазидају манастир, али их је увек у племенитој намери нешто спречавало. Јер, како кажу свети оци: закопано у земљу чека да просија кад дође његов дан. И тај дан је дошао 1991. године. Кад је градња завршена 1996. године, манастир на благој падини изнад поморавске равнице је самовао. Сазидан је и конак, али је Света Литургија тек каткад служена.

Тако је то било све до скоро, када је на дан Светог Луке, Његово Преосвештенство Епископ шумедијски Г. Јован за настојатеља манастира поставио архимандрита Алексеја (Богичевића). Стара светиња је просијала, неизмерним трудом и љубављу оца Алексеја манастир се преобразио. Сазидана је капија, део оgrade и звонара, постављена су дивна звона, дар добрих људи, изграђен прилазни пут, сређен конак, који је још увек далеко од оног што треба да буде, али бар има где глава да се склони. Околина манастира је преобразена, а сама манастирска црква је снабдевена сасудима и стварима и свим што је потребно а богослужење тако и толико да би се пред овим маленим храмом постиделе и много богатије цркве...

Манастирска црква

Чудотворна икона у манастиру Св. Луке

Уочи празника Светог апостола и јеванђелисте Луке, 30. октобра 2003. године, у дому Његоша Вуковића у Минхену појавило се свето миро на икони Апостола и јеванђелисте Луке, коју му је на поклон донео Владислав Вуковић, студент теолошког факултета у Атини. Владислав је ову живописану икону купио у манастиру Светог Патапија у Грчкој.

Мироточива икона Светог Луке

Лепо рађена икона ни по чему се није разликовала од сличних, док није донета у дом искрено верујућих људи, породице Вуковић. Ово је трећа икона из које је потекло свето миро у њиховом дому. У договору са оцем Гаврилом, игуманом манастира Лепавина, господин Његош Вуковић је решио да икону поклони манастиру Светог Луке у Србији. Приликом доласка у манастир Лепавину, на поклоњење Чудотворној икони Богородице Лепавинске, донео је и икону, замоливши архимандрита Гаврила да икону преда манастиру Светог Луке, јер он, због пословних обавеза није могао да отпутује у Србију.

Отац Гаврило се радо одазвао овој молби и по благослову Митрополита Јована, кренуо је на пут.

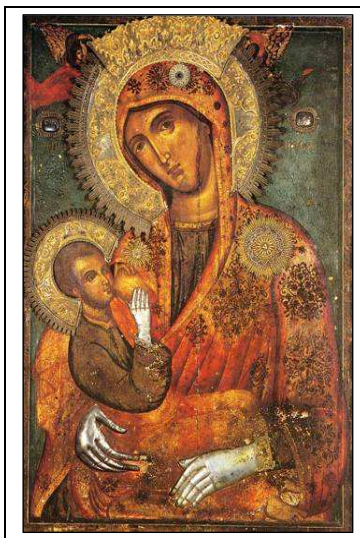
Икона је у касним вечерњим сатима стигла Београд у манастир Ваведења Пресвете Богородице, на дан Светог краља

Стефана Дечанског, 24. новембра 2003. године. Следећег дана, 25. новембра, после Свете Литургије коју је служио игуман лепавински архимандрит Гаврило, уз саслужење јерођакона, оца Василија, сви верници који су се поклонили икони Светог Луке могли су да осете благоугодни мирис којим је одисала икона.

Пут манастира Светог Луке у селу Бошњани код Варварина у шумадијској епархији икона је кренула после Свете Литургије, а пратили су је архимандрит Гаврило, игуманија манастира Ваведење, мати Анастасија, три монахиње и неколико верника.

Чудотворна икона је свечано сачекана и постављена у манастирској цркви где и дан данас у току свете литургије често мироточи и бива на корист и на спасење свему верном народу.

Такође је прошле године у манастир донета, потпуно верна оргиналу, копија чудотворне иконе Пресвете Богородице Млекопитатељнице, која је урађена баш за овај манастир и која такође светли и помаже свима онима који јој са вером приступају.

Икона Пресвете Богородице Млекопитатељнице

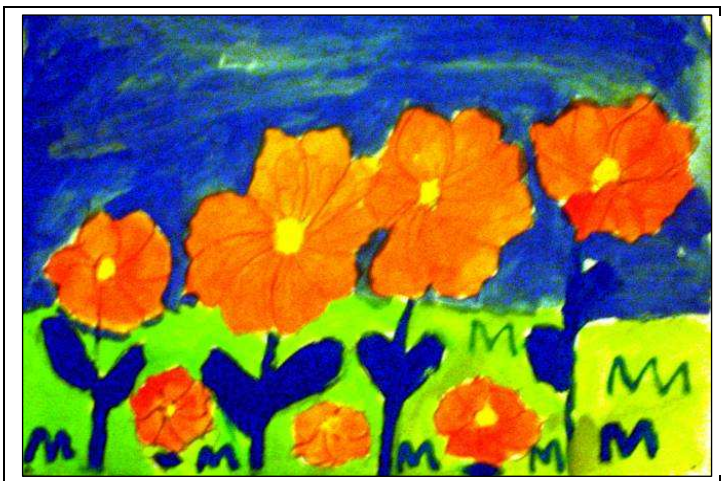
ФОТОГРАФИЈА

Каже се да без прошлости нема будућности. Колико пута смо се враћали у прошлост гледајући наше фотографије, фотографије наших рођака, пријатеља, познаника и тако се присећали неких драгих људи, прохујалих догађаја, незаборавних успомена и на неки начин их поново проживљавали, радовали, се туговали...

Када је настала форографија и ко је заслужан за то ?

Реч "фотографија" први је употребио Хершел 1839. год. Прве слике произвео је француз Жозеф (Nièps) 1822. год. Он је снимиио прву фотографију на свету. Фотографија је приказивала поглед са његоог прозора. Жозефу би било тешко да поверује да данашња Толароид камера направи фотографију за неколико секунди, са обзиром на то колико је времена он морао провести трудећи се да оно што је сликао претвори у фотографију. Фотографије у боји први је увео Липман 1891 год.

Што се тиче саме дужине фотографисања некада су модели морали да користе држаће за леђа, због дужине сесије која је трајала сувише дуго.

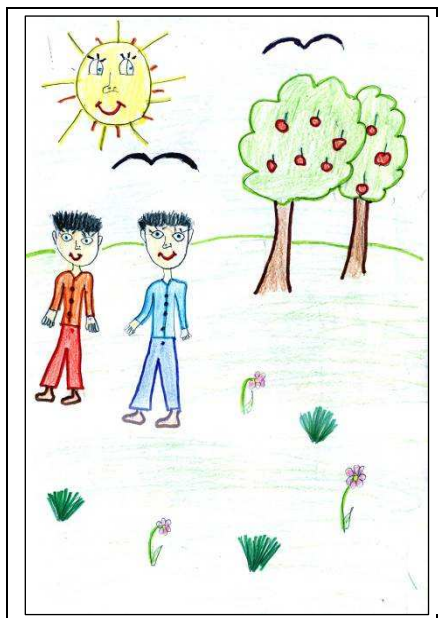

„Нека слика говори“ - Анђела Лукић 3-2

Оно што је важно другари и због чега вам у овом броју и пишем о фотографији, јесте да све оно што прође и остане иза вас, неће бити заборављено ако се буде зауставило у тренутку. Трудите се да што више фотографирају са вашег дигиталног апарата пренесете на папир, јер ипак он најбоље чува оно што је било и подсећа вас куда сте кренули.

Дакле сваки тренутак прође, а ви ваше забележите. Зато фотографишите све што вам је драго, занимљиво, путовања, рођендане, летовања зимовања, оне који вас уче, оне које волите. Једнога дана време ће проћи а ви ћете се радо сећати свега што сте видели и доживели. Биће то драге успомене које ће сведочити о вама.

Даница Радосављевић 8-3

„Заједница ...“ - Анастасија Станковић 4-4

**Једна личност једнако ни једна
личност
(слобода, љубав, заједница)**

Слобода, љубав и заједница су три основне ствари које нам је Бог подарио.

Бог нам је дао слободу и ми можемо бирати пут којим ћемо кренути. Није нас натерао да верујемо у Њега, нити било шта друго.

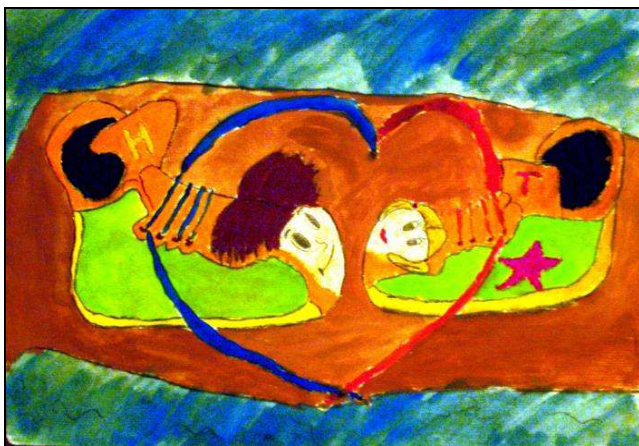
А љубав - то је једна од најважнијих ствари на свету. Ни један човек није личност ако нема слободу, љубав и слободну заједницу. Ми се у овим годинама често заљубљујемо у нама непознате особе, али то није права љубав, та особа може само физички да нам се допада јер је ми не познајемо. Љубав је нешто много више. Волети - значи да је та особа за мене личност и да сам ја спреман да се одрекнем свега због те особе јер ми она пуно значи и не могу свој живот да замислим без ње. Личност је за мене човек кога познајем и волим као пријатеља, јер љубав није само између мушкарца и жене, већ је љубав много шири појам, љубав је и кад волиш своју породицу или пријатеља, љубав је Божанско својство. Личност није неки певач, глумац или спортиста - јер га ја не познајем, већ је личност онај без кога не могу замислити свој живот. Да би неко представљао личност за мене, морам и ја бити личност за њега. Једна личност је ни једна личност, јер човек сам, без пријатеља, је нико и ништа. Верујем у Бога, имам слободу и љубав и тако сам срећан, а да ли ће те и ви бити срећни то зависи од вас самих.

Николић Стефан 8-3

Многа деца из мог окружења се угледају на такозване "јавне личности". Када кажемо "јавна личност" мислимо на особе са телевизије и новина. Многи налазе идоле у њима, уместо у безгрешним Светим личностима. Свете личности су

наши Свечи које славимо и молимо им се као што се они моле за нас и наше добро, свакодневно. Да би човек био личност треба волети људе око себе. Како би човек волео људе око себе, треба прво да воли самог себе. Многи такве особе називају нарцисима. Многи то схватају као увреду, али када погледамо из другог угла, то је нешто сасвим другачије. Како бих волела другарицу, друга, родитеље, баке, сестре и браћу ако не волим саму себе. Сваки човек живи у заједници и ако у тој заједници нема љубави, онда она губи смисао. Сви људи имају потпуну слободу да воле. Сврха Живота је да човек живи у слободи, љубави и заједници и нико нема право да му то ускрати и одузме.

Тамара Јовановић 8-3

„и патике се воле...” - Милићевић Јована 3-5

Да би човек био комплетна личност потребно је да ступи у заједницу са пријатељима. Ако немамо праве пријатеље наша вредност нестаје. Пословица "Човек вреди колико има пријатеља" , говори нам о томе да ако немамо човека са којим можемо да поделимо љубав, срећу и тугу, и лепа и ружна тренуци нашег живота немају никакав значај. Бог је дао човеку слободу да бира између доброг и лошег пута. Који ће пут човек изабрати , зависи искључиво од њега самог.

Чак и у природи сви организми ступају у заједницу са другима. Потреба сваког живог бића јесте да му је неопходна друга јединка како би функционисало као целина. Човек може имати много пријатеља, али нису сви пријатељи прави. Прави пријатељ је само онај који је за тебе ту и у добру и у злу, у тешким и лепим тренуцима. Права срећа је да помогнеш другоме кад му је помоћ потребна, а да не очекујеш ништа за узврет. Када би се људи више трудили да помогну другима, не би било толико свађа. Пословица : „ Чини добро другом и вратиће ти се стоструко“, говори о томе да ако из свег срца помогнемо некоме и некога усрећимо у срећи ћемо и живети.

Кристина Пешић 8-3

„ Све је тужно кад си сам“ - Владимир Мирјанић 3-2

Човек није човек ако није слободан. Али, ни то не чини човека комплетном личношћу ако није у заједници са другим човеком и ако та заједница није испуњена љубављу. Човек не

може да функционише сам , изолован од других људи. Човек је вредан онолико колико има пријатеља и наравно, он са њима ступа у заједницу и заједно функционише. Пријатељи су веома важан део човековог живота. Они су основна подршка, ослонац и раме за плакање човеку после породице. Јер , без обзира на то колико човек има пријатеља , најпре треба да оствари однос са својом породицом и родбином. Да би се људи волели и ступали у било какве односе, међу њима мора да постоји поштовање, верност, љубав и пожртвованост. Права љубав не поставља границе и за њу не постоје речи " Али и ако ". Наравно, љубав није љубав ако људи нису одани и верни једни другима.

У животу је све пролазно осим породице и пријатеља. Они, ако су прави, остају уз тебе цео живот и можеш у свако време и на сваком месту да се ослониш на њих. Иако знају све о теби, ако су прави, они су ту. Човек се осећа презно и неиспуњерно без њих. Они дају осмех, позитивну енергију и добре савете.

И за крај , пријатељи су ту увек да те подигну са дна и попну на врх.

Даница Радосављевић 8-3

„Дружење ...“ - Теодора Вукићевић 4-4

Једна јединствена и непоновљива личност

Бити Човек захтева приличне обавезе према људима и према Богу. Људи често лутају и тако често налете на зидове. Тада им је потребна љубав најближих и њихова подршка да би се вратили на прави пут.

Личност која ми увек пружа подршку је мој брат Петар.

Када сам се родила мој брат је био велики. Била мала, нежна и пуна слабости. Мој брат је одмах заволео те слабости, нисам морала ничим да се доказујем и тиме борим за његову љубав. Волео ме је такву каква јесам и пазио ме је . И данас је тако. Чува ме од опасности које вребају буквално на сваком ћошку. Зна све моје тајне и често ме саветује.

Мој брат је мој узор и ја ћу га увек волети.

Милена Глигоријевић 8-2

„Усамљеност..." - Анастасија Станковић 4-4

И за крај још нешто...

Једно дело по јеванђељу

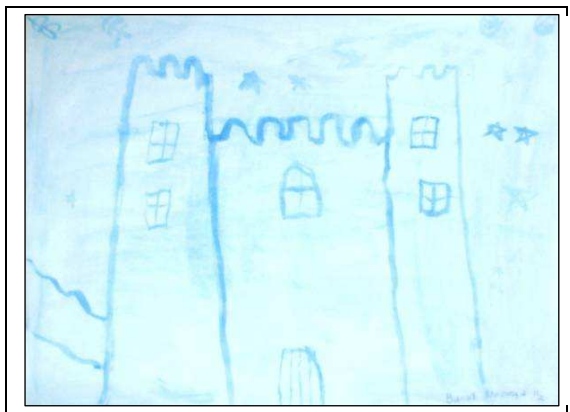
Њему, Господу, мила су добра дела која чинимо. Трудим да мој живот буде баш такав. Трудим се да будем добар хришћанин и да свакога дана учиним нешто добро, јер Господ тражи да наш живот буде добар и племенит.

Не могу издвојити ни један догађај, не зато што не могу да се сетим, јер као што рекох трудим се да сваког дана учиним нешто што је Богу мило, али се бојим да бих описивањем и препричавањем таквог дела можда пробудила гордост која је у сваком од нас притајена. Јер, као што рече отац Тадеј: "Лако губимо доброту коју нам је Господ дао, па нам се и обичне ствари чине великим, иако то треба бити наша свакодневница".

Зато је важно да помажемо једни другима, да пазимо једни на друге и волимо се, јер је и сам Бог љубав.

"А који има богатства овога света, и види брата својега у невољи, и затвори срце своје од њега, како онда љубав Божија борави у њему?" - Свети Јован Богослов

Дина Дрновшек 7-3

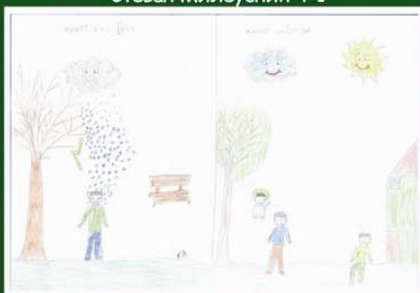

„Дворац Мира ...“ Васић Милица 2-2

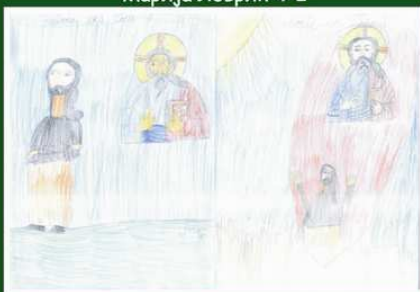
НА
Г
Р
А
Ђ
Е
Н
И
Р
А
Д
О
В
И

Стеван Милеуснић 4-1

Марија Ловрић 4-2

Александар Агатоновић 4-3

Марта Златковић 4-4

Ј
Е
В
А
Н
Ђ
Е
Љ
Е
О
Б
Л
У
Д
Н
О
М
С
И
Н
У

ЈА ЗНАМ КО САМ...

МАНАСТИР ХИЛАНДАР - СВЕТА ГОРА АТОНСКА

СПОМЕН ХРАМ СВЕТОГ САВЕ - БЕОГРАД

